

Timoteuksen kirje

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

Marraskuu 2016/Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelisluterilaisen lähetysliiton jäsenkirkkojen jumalanpalvelusseurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamukseksi sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuva luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! (1.Tim 6:20)

Avoin hauta ja pulppuava lähde puhelimesta

Pastori Janne Koskela

Seison junan eteisessä puhelin korvallani. Ohi kulkee konduktööri ja matkustajaa. Yksi tekee työtään, toinen on matkalla ravintolavaunuun, kolmas vessaan, neljäs muuten vain jaloittelemaan. Ulkona maisemat vaihtuvat ratapihoista taajamiin, taajamista peltoihin ja hevoslaitumiin ja laitumista metsään. Toivon ja rukoilen, että matkapuhelinverkko riittää tarpeeksi pitkälle metsän siimekseen.

Juttelemme puhelimesta asioita, joita papin kanssa jutellaan. Syntiä ja syyllisyyttä. Elämää ja kuolemaa. Hämmennystä ja tarkoitusta. Jumalan suuria lahjoja luomisessa, lunastuksessa ja pyhityksessä. Synti on Jumalan hyvien ja oikeiden lahjojen väärinkäyttämistä, ei mitään sen kummempaa. Eikä tietysti mitään muuta synniksi olekaan eikä tarvitakaan.

Koko maailman synti on tuhlaajapojan syntiä. Sitä, että poika ei jaksaa odottaa perintöään, vaan tahtoo riistää kaiken isänsä hyvyyden itselleen ja pitää sitä omanaan, käyttää kaikkea omiin tarkoituksiinsa ja oman mielihyvänsä lähteenä. Synti on sitä, että luotu toivoo - salaa tai julkisesti - Luojaansa kuolemaa. Sellaisen viestin me lähetämme Jumalalle aina, kun käännyimme hänen tahtonsa tieltä omalle tiellemme, kun emme rakasta Jumalaa yli kaiken emmekä lähimmäistämme niin kuin itseämme: toivoisin, että olisit kuollut!

Synti on aina hyvän väärinkäyttämistä, ja siksi sielunhoitajan on aina oltava tarkkana. Ettei lapsi tulisi heitetyksi pois pesuveden mukana - ettei se Jumalan hyvä ja ihana lahja, jota on väärinkäytetty, muuttuisi kokonaan miinusmerkkiseksi kristityn mielessä. Siinä, missä nuorempi tuhlaajapoika väärästi isän lahjat ja hyvyyden riistämällä kaiken itselleen, siinä kotiin jäänyt vanhempi tuhlaajapoika teki täsmälleen saman kieltämällä itseltään isänsä hyvyyden ja lahjat. Molemmat uskoivat, että isä oli heidän onnensa esteenä. Nuorempi poika sai kaiken lahjaksi, kun hänet puettiin perillisen pukuun. Vanhempi sai kuulla saman evankeliumin suostuttelupuheena isänsä suusta: Poikani, sinä olet aina minun luonani, ja kaikki mikä on minun, on sinun...

Kumpikin tuhlaajapojista oli väärässä. Isä on tarkoittanut hyvytensä lapsilleen iloksi ja nautittavaksi, mutta ei ohi hänen tahtonsa eikä irti hänen yhteydestään. Silti: *Abusus non tollit*

usum - väärinkäyttö ei kumoa oikeaa käyttöä. Kristitty saa ja hänen tulee iloita luomisen lahjoista reippaasti ja rohkeasti, hyvällä omallatunnolla, Jumalan yhteydessä ja häntä kiittäen. Kunhan luotu ei tule Luojaa rakkaammaksi, ja lahjoista nauttiminen tapahtuu Jumalan antamien elämän käyttöohjeiden, kymmenen käskyn lain turvallisissa puitteissa.

Synti hämärtää meiltä myös synnintunnon, ja siksi me usein tunnemme syyllisyyttä asioista, jotka eivät ole väärin, ja vastaavasti teemme huolelta ja hyvällä omallatunnolla asioita, ovat syntiä. Vain Jumalan sanaan sidottu omatunto on luotettava opas Herran tietä etsittäessä.

Pääsemme junan eteisessä yhteisymmärrykseen. Rippiä tarvitaan. Siinä keväisen kotimaan kiitäessä silmiäni ohitse, tapahtuu ikiaikainen Jumalan ihme. Siitä papinkorvasta, jota vasten puhelin on, tulee synnin iankaikkinen ja lopullinen hauta. Synnintunnustusrukous painuu korvaan, jonka Jeesus Kristus on asettanut omaksi kuulolimekseen maan päällä, loppusijoituspaikaksi kaikkein turmiollisimmalle ongelmajätteelle, jota energiayksikkö nimeltä langennut ihmiskuono pää- ja sivutuotteenaan maailmaan suolta. Tämä hauta on turvassa maanjäristyksiltä ja muilta mullistuksilta tämän sanan varassa: *"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa."*

Tunnustus päättyy, ja papinsuu muuttuu pulppuavaksi lähteeksi, josta virtaa virvoittavaa, puhdistavaa, eläväksi tekevää vettä. Ei papin kaunopuheisuuden tähden, vaan ristiinnaulitun Kristuksen lahjan ja asetuksen tähden:

*"Jeesuksen Kristuksen palvelijana
ja hänen käskystään
annan kaikki sinun syntisi anteeksi
Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen."*

*Taivaallinen Isä! Anna anteeksi kaikki ne kerrat, kun olen käyttänyt lahjojasi väärin. Opetä ja auta minua käyttämään lahjojasi oikein! Ja opeta minua erottamaan nämä kaksi toisistaan!
Amen*

Janne

“Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyriä hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi.”

[Jes 57:15]

Mitä puolisoni, pastorini, veljeni tai siskoni Herrassa sanoisi, jos kertoisin, miten pitkään ja kovasti olen rämpiinyt elämässä? Uskaltaisinko kertoa, miten omat synnit kiusaavat minua? Kertoa, miten usein lankean ja teen syntiä elävää Jumalaa vastaan, yhä uudestaan?

Näin olen tuskailnut, etsinyt apua Raamatusta ja huutanut, kuiskannut hätääni Jumalalle. Välillä olen saanut apua Jumalan sanan lupauksista kuten *“Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.”*

[1 Joh. 1:8]

Mutta entä kun olen rämpiinyt päivästä toiseen samoissa synneissä. Enkö minä muutu? Eikö Jumalan armo muutaakaan minua paremmaksi? Onko Jumalan armo enää tarjolla minulle? Mieli on näissä mietteissä synkentynyt. En taida olla mikään kristitty, kun tietän tahtoen rikon Jumalan tahtoa vastaan. Mitä useammin olen langennut, sitä vaikeampaa on uskoa messun yhteisessä ripissä, että Kristuksen veri peittää minunkin kaikki synnit. Jesaja puhuu siitä, miten Pyhä on niiden luona, joilla on nöyrä henki. Nöyryyden sijasta omasta sydäimestä löytyy ylpeä vanha luonto, joka haluaisi tunnustaa vain “pieniä” syntejä. Lankeemukset ja Jumalan sana paljastavat yhä uudelleen, miten perin pohjin sydämeni on täynnä syntiä.

Onneksi Jeesus on antanut seurakunnalleen ripin lahjan. Kun oma sydämeni syyttää minua – tai sinun sydämesi sinua – ja vie epätoivoon, saamme vetää pastoria hihasta ja tunnustaa hänelle synnit. Jos pappia ei ole saapuvilla, voimme vetää hihasta ketä tahansa kristiveljeä tai -sisarta: Jokainen kristitty on valtuutettu ja velvollinen lohduttamaan sielunhädässä olevaa evankeliumin ihanilla lupauksilla syntien anteeksiantamuksesta. Ripissä tärkeintä ei ole se, miten tarkkaan luettelen syntini vaan tärkeintä on ristiinnaulittu Kristus. Rippi on evankeliumia, koska Kristus on siinä läsnä. Hän on sydämeltyään hiljainen ja nöyrä. Vaikka syntieni, elikkä naulojen jäljet ovat hänen käsissä ja jaloissa, hän ei syytä minua. Kristuksen haavoista vuotaa veri, joka puhdistaa minut synnistä. Kaikista synneistä. Kristus sanoo sinulle ja minulle, että “vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.” Ystäväni, usko tämä Jumalan sana myös omalle kohdallesi.

Sakarjan kirjassa Jumala on luvannut ihmiskunnalle avoimen lähteen syntiä ja saastaisuutta vastaan. Jeesus Kristus itse on se avoin lähde. Ripissä Kristus antaa meille raikasta vettä, joka puhdistaa kokonaan ja ravitsee sielun. Käykäämme usein tälle lähteelle, välittämättä siitä, että sydämemme on rippiä vastaan ja keksii monta syytä, miksi henkilökohtaista rippiä ei kannata, ei voi tai ei tarvitse käyttää. Ripissä ja messussa kuulemme sanat, joilla Jeesus Kristus puhdistaa, virvoittaa ja sitoo särjettyjä sydämiämme. Hän lähettää meidät perheemme, ystäviemme, Suomen kansan ja uusien pakolaisten keskelle, että hyvä uutinen avoimesta lähteestä saisi levitä kaikille.

Jukka

Mitä jäi sanomatta

Pauliina Pylvänäinen

Pyhäinpäivän aikaan oli luovuttava toivosta. Syksyn aikana annetut hoidot eivät tehonneet, päinvastoin. Kasvain levisi. Kaikki oli käynyt niin äkkiä. Ensimmäiset epäilykset heräsivät kesällä ja aika lääkärille varattiin. Nyt viisikymppisellä oli jäljellä vain viikkoja, ehkä kuukausia.

Terveyskeskuksen vuodeosastolle setäni ei halunnut mennä. Hän halusi olla kotona viimeiseen asti. Jouduttuaan luopumaan maatilasta hän meni metsälle. Istui päivät koiran kanssa passissa ja pohti tapahtuvaa. Kodin asiat oli ehdittävä laittaa kuntoon, kun oli vielä mahdollista. Niinpä pidettiin vihkiäiset, ostettiin lapsille auto. Listattiin tekemättömiä töitä ja laadittiin ohjeita, miten ne kannattaisi hoitaa. Puhuttiin asioista, joista ei juuri ollut aiemmin puhuttu. Hyvästeltiin.

Kerran setäni vaimo pyysi minulta, voisinko jutella hänen kanssaan uskon asioista. Totta kai lupasin. Sehän on kristityn tehtävä. Menin hänen luokseen. Istuin sängyn laidalle. Olin

hiljaa. Toisena päivänä menin uudestaan. En sanonut mitään. Kotimatkan itkin, pelkäsin, rukoilin. Herra, etkö näe, että aika loppuu? Herra, auta minua nyt. Herra, anna minun pystyä sanomaan edes jotain.

Päivät kuluivat vääjäämättä. Joulu lähestyi. Hössötykseni tuntui kyllä täysin turhalta, mutta me valmistauduimme silti. Päivä päivältä setäni olo heikkeni ja kasvatit riutuivat. Saattohoito täytyi muuttaa ympärivuorokautiseksi, mutta periksi antaminen ei tullut kuuloonkaan. Olimme Juhon kanssa lähistöllä kaatamassa joulukuusta, kun auto pysähtyi tien varteen. Vänkäripuolen ikkuna rullautui auki ja tuttu ääni huikkasi: “Joo, hyvä, justinsa siitä kannattaa ottaa. Siinä on sitä parasta taimikkoo!” Se mies harvoin jäi sanattomaksi.

Saattohoidon jatkuessa vuoteen vierellä päivysti perhettä ja sukua vuorotellen. Sitten koitti ilta, jolloin muiden piti jo saada levätä. Minä ja Juho emme olleet vielä valvoneet, joten vuoro tuli meille. Se oli rauhallinen yö. Katselin nukkuvaa setääni ja isosta ikkunasta aukeavaa maisemaa - hänen elämäntyötään. Navetassa paloi valot. Noita lehmiä hän oli joka päivä ahkerasti ruokkinut. Traktorin äänestä oli ollut helppo tietää jo kaukaa, kuka oli liikkeellä. Navetan takana siinsi versta. Se oli koristepuuseppäsetäni oma paikka. Siellä hän oli veistänyt kehdon, jossa me serkukset vastasyntyneinä nukuimme. Nimemme hän kaiversi muistoksi sängyn pohjaan. Aikoinaan hän teki kotikirkkomme kuoriin kalusteetkin. Kauniit ja arvokkaat. Mutta minä en ollut vielä kukaan sanonut mitään.

Yhtäkkiä havahduin huomaamaan, että aika oli loppumaisillaan. Säntäsin hakemaan vaimon ja lapset. Kun pääsimme vuoteen viereen, kuulin itseni sanovan: "Herra siunaa meitä ja varjele meitä..." Loppuun päästessä setäni henkäisi viimeisen kerran. Tuvassa verstastekoinen kaappikello löi kahdeksan. Oli jouluaattoamu.

Rakas veljeni tai sisareni, rohkenin jakaa tämän muiston kanssasi, koska luulen sinun tietävän, miltä minusta tuntui. Surun seassa sykki syyttävä sydän. Miksi en pitänyt lupaustani? Miksi en sanonut enempää? Miksi en tehnyt kaikkea, mitä olisin voinut? Jälkikäteen tajusin, mikä oli ollut vialla. Olin katsonut väärään suuntaan. Minun suurin ongelmani ei ollut, että olin hiljaa. Etten pystynyt sanomaan, mitä minun olisi

pitänyt. Ratkaisevaa ei näet ollut, mitä viisasta minun olisi pitänyt kuolevalle sedälleni lausua - vaan se, mitä asiaa Kristuksella olisi hänelle ollut: Tule, rakas poikani. Minä odotan sinua. Tule rauhassa, kaikki on jo valmiina.

Tuonakin jouluna Sanasta luettiin:

"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. Sinä lisäät kansan, annat sille suuren ilon; he iloitsevat sinun edessäsi, niinkuin elon aikana iloitaan, niinkuin saaliinjaossa riemuitaan. Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkinsa viisan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet niinkuin Midianin päivänä; ja kaikki taistelun pauhussa tallatut sotakengät ja verellä tahratut vaipat poltetaan ja tulella kulutetaan. Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas."

[Jes. 9:2-6]

Pitkä aika meni, ennen kuin pystyin antamaan oman toimintani itselleni anteeksi. Mutta todellisuudessa kaikki oli annettu anteeksi jo ajat sitten. Golgatalla oli Kristus nämäkin sanomatta jättämiset kärsinyt ja voittanut. Se riittää.

Pauliina

(Kirjoitus julkaistaan lähiomaisten luvalla.)

Katsaus seurakunnan talouteen

Mika Jylhä

"Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, joka en kullekin erikseen niin kuin tahtoo." [1. Kor 12:11]

Olemme mukana seurakunnassa ennen kaikkea nauttimassa Jumalan ilmaisista lahjoista, mutta meidän on myös nähtävä vaivaa että hengellinen kotimme säilyisi. Kykymme kantaa

Yhteenveto tammikuu-syyskuu 2016

	Valittu jakso	Budjetti	Edellisen vuoden vastaava jakso
Tulot			
Muut tulot		0	
Kannatukset	28 194	33 372	84,5 %
Kolehdit	11 085	18 747	59,1 %
Tulot yht	39 279	52 119	75,4 %
Menot			
Hpk-maksu	4 365	4 365	100,0 %
Palkat, palkkasivukulut ja verot	33 949	36 954	91,9 %
Vuokrat	3 500	3 033	115,4 %
Matkakulut ja päivärahat		747	429
Säätiömaksu	5 639	5 639	100,0 %
Toimistokulut	100	1 044	9,6 %
Ulko- ja sisälähetysten tuki	0	0	0 %
Mainostus		72	67
Messutarvikkeet	126	261	48,1 %
Muut	258	0	0 %
Menot yht	47 936	52 115	92,0 %
Prosentti kertoo missä suhteessa arvo on valitun jakson arvoon.			
Tulot ja menot yhteensä			
	Valittu jakso	Budjetti	Edellisen vuoden vastaava jakso
Pohjoinen rovastikunta			
Oulu Timoteus	-8 657	5	-11 247

vastuuta ja kattaa toiminnan kuluja taloudellisesti vaihtelevat. Luther aloittaa syyskuisen päivän sanoilla: "Meidän on opittava arvostelemaan pyhiä Jumalan armon mukaan eikä heidän oman persoonansa ja arvonsa mukaan, sillä sellainen on Jumalaa vastaan." Yksin armosta hyvät lahjat saatuaamme voimme jakaa omastamme kolehtihaaviin ja kannatustilille (kts. tilitiedot ohessa).

Viime vuoteen vastaavaan ajankohtaan verrattuna taloustilanteemme on selvästi parempi! Kiinni kirittävää toki on vielä n. 8600€ edestä, mutta tämä on reilusti pari tonnia parempi tilanne. Tilikannatuksen kasvu on tässä merkittävien tekijä. Jos saisimme tulot pysymään läpi vuoden samoina kuin elo-syyskuussa, niin olisimme omavaraisia.

Kirjapöydälle on ilmestynyt opas: "Lähetysshiippakunnan seurakuntien talous -lyhyt opas seurakuntalaisille", tässä on paljon hyvää tietoa seurakuntien ja lähetysshiippakunnan taloudesta: mistä rahat tulee, minne ne menee ja reseptejä miten tilannetta voi kohentaa. Ota ja lue!

Mika

Yhteystietoja

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä!
gsm 050 3667747, email janne.koskela@lhpk.fi

Pastorin puhelinpäivystysajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12.

Janne-papin musiikkia löydät YouTubesta tililtä Janne Koskela music.

Pastori Ilkka Pöyry : gsm 050 - 437 3060, email ilkka.poyry@lhpk.fi

Kuuntele saarnoja, lue Pyhäkön Lamppu-lehteä ja katso opetusvideoita: www.lhpk.fi

Lue lisää luterilaisen uskon aarteista: www.luterilainen.net

Timoteuksen seurakunnan facebookisivut: www.facebook.com/timoteuksenseurakunta

Tiliyhteys : FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 Keräyslupa POL-2015-13524

Rukoile kanssamme

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jokaisesta seurakuntalaisesta, jonka olet johdattanut osallistumaan messuihin tänä syksynä.

Jumalan sanasta, josta voimme oppia tuntemaan Elävän Jumalan ja hänen hyvän tahtonsa.

Lähetyshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Huolenpidosta seurakuntamme ja lähetyshiippakunnan talousasioissa.

Kaikesta seurakuntamme saamasta tuesta ja lahjoista, joilla meitä on siunattu.

Siitä moninaisesta työstä, jota seurakunnassamme toimitetaan eri palvelutehtävien kautta.

Pyydämme:

Oikeaa sydämen asennetta hiljentyessämme adventtiaikaan ja valmistautuessamme Vapautajamme Jeesuksen Kristuksen syntymäjuhlan viettoon.

Siunausta Janne ja Ilkka -pastoreille ja heidän perheilleen sekä Risto-piispalle ja vaimolensa Marja-Liisalle.

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille ulkomailla.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainotuille ympäri maan piirin. Erityisesti muslimimaiden vainotuille kirkkoille.

Siunausta lähetyshiippakunnassa tehtävälle lapsi- ja nuorisotyölle, erityisesti seurakunnassamme järjestettäviin koululaisten- ja nuorteniltoihin.

Siunausta kastekoulun aloittaneelle Vuongin ja Hlepin perheelle sekä alkavalle seurakuntapolku-ryhmälle

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukoilijoita.

Armolahjojen täyteyttä seurakunnassa – Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä. Sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle. Sitä, että kirkon jäsenyyden jättäneet eivät jäisi tyhjän päälle, vaan löytäisivät elävän seurakuntayhteyden

Jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi!

Messu joka sunnuntai klo 10:30 Tuulimyllynkatu 18

Tervetuloa!

